

Chương Ba Mười Một

ĐẠI PHÁ TỔNG ĐÀN

Hứa Kính Bá dừng lại khoát tay, đám Giang Bộ Thanh lùi lại, bóng người đó là hai tên đạo sĩ, một tên mặt vàng nghệ, một tên có hàm râu quai nón. Cả hai đều đeo trường kiếm, bốn con mắt ốc nhồi chăm chăm nhìn vào mặt Hứa Kính Bá mà không nói một câu.

Hứa Kính Bá đứng yên, ông lạnh lùng im lặng như không coi hai tên ấy vào đâu cả.

Tên đạo sĩ mặt vàng đứng hồi lâu như không thể dần được nữa, hắn đứng hất mặt hỏi:

– Các hạ là ai? Tại sao đang đêm xâm nhập vào đây với mục đích gì?

Hứa Kính Bá cười gằn:

– Người muốn biết thì hãy hỏi vật này.

Vừa nói xong là trong tay ông ta đã có ngay thanh đoản kiếm và mũi kiếm vụt rung lên bay thẳng vào mặt tên đạo sĩ, như chưa bao giờ gặp thế kiếm hung hãn như thế, tên đạo sĩ mặt vàng lật đật thụt lùi và rút phăng thanh trường kiếm quát lớn:

– Những anh em ta phía trước, có phải người giết đó phải không?

Hứa Kính Bá cười khinh khỉnh:

– Đúng lắm, nhưng rồi sao?

Vừa nói ông ta vừa vẩy tay lên, nhiều ánh sáng nho nhỏ từ trong tay ông ta xẹt thẳng vào mặt tên đạo sĩ.

Trong bóng tối của ban đêm, lão đạo sĩ có râu quai nón không biết thứ ám khí gì, hắn không dám đỡ gạt, hắn chỉ còn có cách nhảy sang bên phải.

Hình như Hứa Kính Bá cũng cố làm cho hắn nhảy tránh như thế, cho nên lão đạo sĩ vừa nhích chân thì mũi kiếm của ông ta cũng đã vèo theo.

Bằng thế kiếm Kinh Sơn Thái Ngọc. Hứa Kính Bá đã làm cho gã đạo sĩ không thể nào tránh đâu được nữa, hắn vạn bất đắc dĩ phải đưa thanh kiếm ra đón đỡ, thế nhưng Hứa Kính Bá đâu có để cho hắn đỡ gạt dễ dàng như thế, hắn vừa nhích kiếm thì ông ta đã quát to:

– Buông kiếm xuống!

Tiếng quát của Hứa Kính Bá hãy còn dư âm thì cánh tay phải của tên đạo sĩ có râu quai nón đã rơi xuống đất.

Y như một cơn gió lốc, thanh kiếm đang đà chặt xuống và khi cánh tay của tên

đạo sĩ vừa rơi xuống thì thanh kiếm cuốn gió bay ngược trở lên.

Nó không lên thẳng mà vừa lên vừa lia ngang, chiếc đầu với mớ tóc như cái dùi thợ rèn của tên đạo sĩ bay luôn ra xa hơn nửa trượng.

Thủ hạ Ngũ Phượng Môn, trừ hạng đầu mục tầm thường, còn những người có nhiệm vụ đều có trình độ võ công đáng kể, thế mà chỉ một cái hất tay, Hứa Kính Bá đã giết một tên như trở bàn tay, làm cho tên đạo sĩ còn lại hoảng hốt chực tháo lui để phi báo.

Nhưng một khi đã động sát thủ thì Hứa Kính Bá đâu có để cho hắn chạy một cách dễ dàng, ông ta quát lớn:

– Chạy đâu?

Vừa hỏi thì thanh đoản kiếm trên tay cũng vừa bay ra, một đạo tinh quang xẹt thẳng như một đám sao băng.

Tên đạo sĩ nổi nóng cười gằn:

– Lão tặc, ngươi tưởng bản đạo sợ ngươi à?

Lão quay hẳn mình lại và hất thanh trường kiếm lên thật mạnh.

Hai tiếng chạm nghe chát chúa, lửa nhoáng lên như hoa và thanh trường kiếm của lão đạo sĩ bị tiện ngang.

Tên đạo sĩ hoảng hồn, hắn nhún chân thật mạnh và lướt ra ngoài một trượng.

Hứa Kính Bá bật cười ha hả, cả người và thanh đoản kiếm tới như bay, tên đạo sĩ chỉ thấy hào quang lấp lánh sát bên mình và hắn vừa bật rú lên thì mũi kiếm đã xuyên ra tới sau lưng, máu phụt ra một vối tươi đỏ ối trên mặt cỏ.

Bọn Giang Bộ Thanh và Hứa Trinh Tường phóng tới thì đoản kiếm của Hứa Kính Bá đã tra vào võ.

Hứa Kính Bá phẩy tay cười:

– Cái bọn tay chân của Ngũ Phượng Môn này cũng chẳng bằng ta vừa dứt tiếng thì chột nghe từ trên tàng cây xa xa một giọng lạnh như băng:

– Các hạ nói như thế là đã đánh giá Ngũ Phượng Môn quá thấp.

Hứa Kính Bá hơi giật mình, vì chỗ phát ra tiếng nói chỉ cách đó chừng hai trượng, và lẽ tự nhiên là tên đó cũng vừa mới tới, thế mà thính giác của ông lại không hay biết thì đủ biết khinh công của hắn cũng không phải loại tầm thường.

Ông ta vội vẩy tay lên, một đóm sáng xanh xẹt vút lên hàng cây và cất giọng quát to:

– Xuống!

Những đóm sáng vừa đến tàng cây là mất hút, có lẽ người trên đó đã đón bắt được rồi nhưng tuyệt nhiên không nghe tiếng động.

Hứa Kính Bá đứng yên, ông ta lần này không phát động, Có lẽ ông ta biết đối

phương không phải loại dễ hạ nên cố đợi chờ phản ứng.

Qua một lúc khá lâu, tiếng nói từ tầng cây lại phát lên:

– Còn gì nữa không? Sao các hạ lại không đem ra áp dụng cho hết mức?

Hứa Kính Bá đáp:

– Lão phu đánh một đòn không trúng đích thì không bao giờ đánh tiếp, đó là một thói quen, bây giờ thì bằng hữu nên xuống đây để ta thử với nhau vài chiêu, cái đó có lẽ hay hơn.

Tiếng trên tầng cây đáp lại:

– Có thể.

Một tiếng vù đi trong gió, bóng người từ trên tầng cây vút xuống, vút ngay xuống trước mặt Hứa Kính Bá.

Đó là một lão già ốm nhỏ, mình vận đến vàng, da mặt lão ta nhợt nhạt nhưng đôi mắt lấp lánh như Kim Quang.

Nhìn vào đai đến, một thanh đao đeo lưng lẳng cán vàng nạm ngọc, Quản Thiên Phát giật mình kêu khe khẽ:

– Lãnh Diện Hoàng Y Tử Kim Đao!

Hắn bước tới gần bên Giang Bộ Thanh kê tai nói nhỏ:

– Người đó là Lãnh Diện Hoàng Y Tử Kim Đao.

Giang Bộ Thanh cau mặt:

– Lãnh Diện Hoàng Y Tử Kim Đao? Hình như đó là một ngoại hiệu, thế sao không nghe nói đến cả?

Quản Thiên Phát nói:

– Ngoại hiệu của hắn vốn là “Lãnh Diện Nhị Lang”, hắn là một đại đao nổi danh vùng Tây Bắc, nhưng vì hắn chuyên mặc đến vàng, nên thiên hạ gọi hắn là Hoàng Y Khách, thêm vào đó hắn lại sử dụng cây Tử Kim Đao, nghe đâu thanh đao này hắn có được từ một ngôi cổ mộ, chém sắt như bùn, cao thủ giang hồ thấy hắn là chạy mất, người đời gọi hắn là Lãnh Diện Hoàng Y Tử Kim Đao.

Những câu nói sau cùng Quản Thiên Phát nói hơi lớn, hình như hắn cố ý cho Hứa Kính Bá nghe thấy để đề phòng.

Hoàng y Khách liếc về phía Quản Thiên Phát cười gằn:

– Biết rõ về ta quá thế?

Hứa Kính Bá cười khẩy:

– Hoàng Y hay Thanh Y gì cứ hễ gặp lão phu là chết.

Hoàng y Khách gằn giọng:

– Các hạ khẩu khí cũng khá là lớn lối, hãy xưng danh đi:

Hứa Kính Bá nói:

– Chuyện xưng danh đạo tính là chuyện không cần thiết đâu.

Hoàng y Khách trừng mắt hất cây Tử Kim Dao:

– Hãy đỡ thử ba đao rồi nói chuyện.

Quả đúng theo lời hấn nói, thanh Tử Kim Dao nhoáng lên xả đủ ba đao. Nói ba đao, nhưng kỳ thật hấn chỉ vung một cái, gần giống như một chiêu ba thức và bất cứ đao nào cũng chém vào chỗ hiểm yếu của đối phương.

Đã nghe Quản Thiên Phát ngấm cho biết, Hứa Kính Bá tự nhiên là đã đề phòng, ông ta chỉ lấy thực chiêu và nhún chân nhảy tránh ra ngoài.

Hoàng Y Khách cười lớn:

– Tránh nổi Đoạt Mạng Tam Đao của ta thì kể như các hạ cũng thuộc về có hạng, nhưng tại sao chưa đánh mà lui?

Hứa Kính Bá đứng cách hơn một trượng bật cười ha hả:

– Người là một con người sắp chết thì lão phu đánh làm chi cho mệt?

Hoàng Y Khách giận run:

– Người.

Tiếng “Người” của hấn phát ra chưa trọn thì hấn vùng ngậm miệng lại bật ngửa ra sau câm luôn!

Giang Bộ Thanh ngơ ngác:

– Sao kỳ thế nhỉ?

Hứa Doanh Doanh nói:

– Vừa rồi hấn vừa tiếp của cha tôi một đóa Thiên Nữ Hoa và cho đến bây giờ thì đóa hoa nở.

Giang Bộ Thanh hỏi:

– Đến bây giờ mới nở nghĩa là sao?

Hứa Doanh Doanh cười:

– Đó là một đón hoa tuy nhỏ mà lại đẹp, nhưng bên trong có mấy bật, khi bình thời thì nó không sao cả, nhưng khi ném ra thì lại rút cái chốt cơ quan, nhưng nó cũng không phải “nở” liền, nó có một thời gian nhất định, bên trong ruột nó có hơn mười mũi thép tẩm độc, chỉ cần một mũi chạm vào da thì cũng đủ đi đời, nàng cười cười nói và tiếp:

– Người trong giang hồ có một thói quen là khi bắt được ám khí của đối phương, thường hay lộn vào lưng để sau này nghiên cứu. Chính vì đánh đúng vào bệnh tâm lý ấy cho nên cha tôi mới sáng chế ra đón hoa Thiên Nữ ấy.

Giang Bộ Thanh tắc lưỡi:

– Đúng là một thứ ám khí quá độc.

Giang Đại tiên sinh vốn theo đúng theo con đường chính trực, ông ta chẳng những không dùng ám khí mà cũng không cho con dùng ám khí, chính vì thế cho nên khi nghe Hứa Doanh Doanh nói đến môn ám khí của Hứa Kính Bá là Giang Bộ Thanh ngán ngẩm. Nhưng trước mặt Hứa Kính Bá, trước mặt một người bạn thân của cha mình, hẳn không dám để lộ điều bất mãn, hẳn cười cười:

– Hứa bá phụ thông kim bác cổ, đã nghiên cứu và chế ra những thứ ám khí tinh vi, thật không ai bì kịp.

Mấy ngày hôm nay, cảm thấy con gái mình có nhiều cảm tình với Giang Bộ Thanh, nên ông ta cười nói:

– Đúng là sinh cái thứ con gái cứ mang chuyện nhà ra nói với người ngoài, nhưng nhớ coi chừng cha hết vốn đó nghe con.

Hứa Doanh Doanh đỏ mặt cúi đầu:

– Cha kỳ quá hề... Giang đại công tử chứ ai đâu mà cha như thế.

Hứa Kính Bá cười lớn:

– Thôi được rồi, không người ngoài thì là người trong.

Lão lại vẫy tay:

– Phượng Nghi Môn đã ở trước mặt kia kìa, chúng ta vào chưa ai bước tới bước nào, thì chợt nghe cách đó mấy trượng có tiếng người nói lớn:

– Chư vị không cần đi nữa.

Hứa Kính Bá thét lớn:

– Kẻ nào cản đường?

Ngay khi ấy từ trong ven rừng có tám người mình vận đến từ tám hướng bước ra chầm chậm.

Mỗi người trên tay đều cầm thanh kiếm ngắn. Họ dừng lại cách đó chừng ba trượng.

Bên sau tám người ấy còn có mấy mươi tên vệ sĩ, họ cũng kiếm ngắn chầm chậm bước theo hình trận thế, họ đi vô cùng trật tự, chứng tỏ họ đã được huấn luyện kỹ càng. Họ tiến lên thật nhịp nhàng và cũng thật nhanh, họ vây kín bọn Hứa Kính Bá vào chính giữa.

Quản Thiên Phát bước vội lên cúi xuống nhặt nhanh Tử Kim Dao bên cạnh xác Hoàng Y Khách trao cho Hứa Kính Bá:

– Thanh đao này chém sắt như bùn, xin Trang Chủ hãy thu dùng.

Hứa kính Bá cười:

– Lão phu từ trước đến giờ không quen dùng, các hạ vốn là cao đệ của Hoài Dương Phái, vậy các hạ hãy giữ lấy mà dùng cho có vẻ hợp hơn.

Hai người đang nói chuyện thì một tên đứng về phía phải của bọn tám người của Ngũ Phượng Môn lên tiếng:

– Các người đã bị vây rồi, còn chưa chịu buông binh khí chịu trời hay sao?

Giang Bộ Thanh nói nhỏ:

– Họ bố trí hình như là Bát Quái Trận Đồ.

Hứa Kính Bá vuốt râu cười nói với bọn Ngũ Phượng Môn:

– Đó là cái trò bày bố trận đồ chứ có gì phải đến độ bó tay?

Và ông ta lại hỏi:

– Trong số các người ai là kẻ cầm đầu?

Tên đứng bên phải lên tiếng:

– Tám người của chúng ta, ai cũng là người cầm đầu cả.

Hứa Kính Bá hỏi:

– Các người hãy báo danh đi? Tại Ngũ Phượng Môn các người đảm nhận chức vụ gì?

Tên đứng bên phải nói:

– Phượng Nghi Môn Bát Tướng người có nghe chẳng?

Hứa Kính Bá cười:

– À thì ra đây là những kẻ chuyên nghề giữ cửa, như thế cũng tốt, lão phu đang làm nhiệm vụ tiên phong tiêu diệt Ngũ Phượng Môn, các người cản đường thì tự nhiên là tiêu diệt trước.

Tên đứng bên phải quát lớn:

– Lão thất phu, hãy báo danh đi.

Hứa Kính Bá gật đầu:

– Muốn biết thì lão phu cho biết rồi có chết, chắc các người có nghe Hứa Kính Bá ở Vạn Vật Sơn Trang rồi chứ? Ta đây.

Tên đứng bên phải rung động, hấn cau mày:

– Đúng rồi, thảo nào. Không ngờ gặp kẻ danh chấn Giang Đông.

Làm cho Hứa Kính Bá cười:

– Đúng, đúng lắm.

Tên đứng bên phải nói:

– Tại hạ đã có nghe vị Hứa trang chủ của Vạn Vật Sơn trang tinh thông lão luyện, vậy chẳng hay Hứa Trang Chủ có biết tên trận này chẳng?

Hứa Kính Bá cười khẩy:

– Cái thứ Bát quái trận pháp này có lạ gì mà lão phu không biết chứ.

Tên đứng bên phải hỏi tiếp:

– Hứa trang chủ có phá được chăng?

Hứa Kính Bá đáp:

– Đã biết thì chuyện phá có khó chi?

Nói qua bao nhiêu câu, Hứa Kính Bá biết ngay tên đứng bên phải, đó là tên cầm đầu và ông ta nghĩ bất giác trước hết phải nắm tên đầu đảng, cứ bắt hoặc hạ tên này thì thế trận sẽ tan ngay.

Nghĩ là làm ngay, ông ta phát cánh tay bên phải, một luồng sáng trắng bay xẹt vào giữa mặt tên đứng bên phải thế trận.

Tên đứng bên phải cũng nhấc tay lên, thanh kiếm trong tay hấn đỡ lấy thanh đoản kiếm của Hứa Kính Bá, làm cho thanh kiếm dội trở về.

Hứa Kính Bá bỗng giật mình.

Bằng vào cái đỡ đó, ông ta cảm thấy kiếm pháp của đối phương đã quá tinh thông mà nội lực của hấn cũng chẳng kém hơn mình và chỉ một chiêu đầu là thế trận chuyển động ngay về bây giờ nhờ thế trận biến chuyển, bọn Giang Bộ Thanh mới thấy rõ bên ngoài có cả thảy là sáu mươi bốn tên vệ sĩ của Ngũ Phượng Môn.

Như vậy thì không còn lăm lăm gì nữa cả, rõ ràng chúng án theo Bát Quái Trận Đồ.

Tất cả đều vòng thành một vòng tường vững chắc, tám người bên trong có bảy người bất động, họ chỉ chuyển biến theo hình thế bên ngoài.

Chỉ có tên đứng bên phải khi nãy là nhảy vào cuộc chiến, hấn nói:

– Hứa trang chủ hãy tiếp ta một chiêu.

Vừa nói, hấn vừa tung ra một kiếm.

Hứa Kính Bá không phản công mà lại dùng thanh đoản kiếm khoa kín trước ngực làm thanh thế hộ thân, ông ta cứ quay về phía tên múa kiếm.

Những người đứng sau Hứa Kính Bá đều lấy làm lạ, hình như cả hai người nói là giao đấu, nhưng không ai muốn đụng chạm vào ai.

Họ nhìn kỹ đối phương xử kiếm thật chậm, thế nhưng cái chậm đó liên miên bất tuyệt,

Hứa Kính Bá thì rõ ràng cố ý tránh không cho va vào binh khí đối phương, ông ta cứ giữ thế thủ, khoa kiếm tạo thành bức vách án trước ngực như lúc ban đầu.

Cả hai đều vẫn như thế, cứ mỗi khi hai thanh kiếm sắp chạm nhau thì họ lại cho trượt ra ngoài, thân người cũng theo đó mà tràn qua sát bên nhau.

Hứa Kính Bá vụt trầm giọng:

– Trình Tường, hãy coi chừng.

Tên đang giao đấu với Hứa Kính Bá quả nhiên sau một vòng, hấn nhắm thẳng về phía Hứa Trình Tường bằng tới. Được cha mình lên tiếng, Hứa Trình Tường vung kiếm chống lại khi tên ấy vừa mới tới, thế nhưng cũng như đấu với Hứa Kính Bá, hấn vẫn không cho kiếm chạm nhau, hấn lại nhắm về phía Hứa Doanh Doanh.

Bây giờ thì lối đánh của họ đã thay đổi, trong khi tên bên phải hướng về phía Hứa Trình Tường thì tên thứ hai xông lên tung kiếm đánh vào Hứa Kính Bá.

Hứa Kính Bá vẫn khoa kiếm hộ thân, xoay thành một vòng qua bên trái.

Vừa tránh tên thứ hai thì tên thứ ba lại phóng kiếm lên, khi tên thứ hai khi này lướt khỏi Hứa Kính Bá là đâm về phía Hứa Trình Tường.

Là bát quái, nhưng khi triển khai thì họ lại đánh theo “Liên hoàn tập kích”, những đường kiếm của họ y như muỗi nối tiếp theo nhau, nhưng khi Hứa Kính Bá, Hứa Trình Tường và Hứa Doanh đánh luân chuyển với bọn Ngũ Phương Môn thì bên ông ta, bọn Giang Bộ Thanh, Quân Thiên Phát và đám bộ hạ cũng làm y như thế.

Hứa Kính Bá liếc về phía Giang Bộ Thanh và cười ha hả:

– Biết rồi chứ gì? Bát quái liên hoàn đấy, bất cứ người chịu đối phương một kiếm thì phải thấy rằng kế tiếp sẽ luôn bảy kiếm, vì họ lấy Bát Quái làm cơ bản, nếu bị trúng một kiếm rồi là sẽ mang luôn bảy kiếm nữa, dù chỉ mới ba bốn kiếm là đã ngã chết nhưng họ vẫn diễn vào cho đủ số, nếu không thì trận sẽ loạn ngay.

Ông ta vụt trầm giọng:

– Biết rồi thì hãy phá mà ra!

Hứa Kính Bá vừa nói dứt lời thì một đạo kiếm quang đã tới ngang mày, ông ta vội vận dụng hậu phát tiên thanh đoản kiếm tung lên theo thế “lăng giang diệt tảo” lần này không tránh nữa mà lại hai thanh kiếm đối đầu.

Tên phóng kiếm kêu lên:

– Hảo kiếm pháp!

Hai thanh kiếm chạm vào nhau văng lửa, tên cầm kiếm dạt tránh qua bên trái, nhưng Hứa Kính Bá không cho tên thứ hai lướt tới, ông ta nhảy lên tung nhanh thanh kiếm và quát lớn:

– Trình Tường thủ hộ tả dực.

Vừa thét ông ta lướt lên tung ra một kiếm thật nhanh.

Tên thứ hai vừa tới đã bị Hứa Kính Bá chặn ngang, hai thanh kiếm lại chạm vào nhau và tên đó lách sang bên trái.

Hứa Trình Tường y theo nhanh chặn ngang không cho hấn luân chuyển theo ý muốn.

Tên thứ ba vừa tới cũng bị Hứa Kính Bá tung kiếm cho chạm ngay đối diện, đồng

thời ông quát lớn:

– Bộ Thanh thủ họ hữu dục.

Quả nhiên tên thứ ba vừa chạm kiếm với Hứa Kính Bá đã né sang bên phải, hấn gặp ngay Giang Bộ Thanh chặn lại.

Hứa Kính Bá lại quát lên:

– Thiên Phát, Doanh Doanh hậu duệ, cùng một lúc tiến lên.

Đám người của Giang Bộ Thanh y theo vị trí tiến lên rất nhịp nhàng và Hứa Kính Bá vụt chĩa mũi kiếm về hướng Tây Nam quát lớn:

– Đi vào Tử Môn, chuyển qua Kinh Môn, xuyên thẳng vào Thương Môn và trở ra đúng Sinh Môn, gặp ai nấy giết.

Tiếng “Giết” chưa kịp ra khỏi miệng thì đám Ngũ Phượng Môn có tên đã rú lên, trận pháp bắt đầu rối loạn.

Tất cả tám tên bên trong đã bị Hứa Kính Bá khống chế làm cho sự diễn biến hơi chậm chạp, nhưng bên ngoài, sáu mươi bốn tên vẫn còn y như thế, luân chuyển vòng tròn.

Kính Bá thét lên một tiếng, tay trái đã có thêm chiếc kim khí, tay phải thanh đoản kiếm loang loáng chiếu người.

Nhiều mũi kiếm vụt không theo thứ tự cùng phóng vào Hứa Kính Bá một lúc và chiếc vòng kim khí trong tay lại đưa về.

Chiếc vòng bị tiện ngang và một số nước đen ngòm từ chiếc vòng phun ra y như đám sương mù.

Nhiều tiếng thét thất thanh:

– Coi chừng độc thủy!

Nhưng đã muộn quá rồi, nhiều tiếng rú nghe rợn ốc và thấy người ngã xuống.

Hứa kính Bá bật cười ha hả, thanh đoản kiếm bỗng vụt tay.

Sau cán kiếm có một sợi giây xích nhỏ và thanh kiếm bởi sự điều khiển của sợi giây xích đó tung hoành chu vi hơn một trượng.

Nhiều vết máu phụt lên, nhiều thấy người ngã xuống, càng lúc càng nhiều.

Giang Bộ Thanh, Hứa Trinh Tường, Hứa Doanh Doanh, Thiên Phát, bốn thanh trường kiếm và một Tử Kim Dao như giữa bầy dê, máu bắn lên, thấy người ngã xuống, thế trận mỗi lúc một loạn lên.

Hứa Kính Bá cho tay vào lưng lấy ra một chiếc ống đồng giống như ống sáo, ông ta vung ra thật mạnh.

Nhiều tiếng nổ chát tai, nhiều tia lửa lóe lên, nhiều thấy người lại rạp xuống như sậy gãy, bọn thủ hạ của Ngũ Phượng Môn còn lại dạt cả về hai ống đồng trong tay của Hứa Kính Bá là thứ đặc chế của ta có tên là “Lôi Hỏa Thần Châm” mỗi một bần vung

lên năm khối lửa, trước những khối lửa đó là một mũi kim, bất cứ chạm phải vật gì, khi mũi kim bị dội thì khối lửa phía sau phát nổ.

Tên cầm đầu thế trận trúng phải một mũi, hấn lật đật nằm xuống lăn tròn, không ngờ càng lăn, lửa càng cháy mạnh, chất dẫn hỏa trong khối lửa là một chất đặc biệt, cứ chạm mạnh là càng bùng lên dữ dội, chỉ trong nháy mắt, thấy người trở thành ngọn đuốc.

Hứa Kính Bá vung tay ba lần, tám tên trong Bát Quái Trận Đồ, tám tên đầu nào thì nhau ngã xuống.

Thế trận hoàn toàn bị loạn, bây giờ thì cuộc diện trở thành hỗn chiến chứ không còn trận thế gì nữa. Trong thế chiến hỗn loạn, chợt nghe một tiếng rú lên thê thiết, một tên vệ sĩ của Lưu Hương Cốc đã bị trúng thương.

Giang Bộ Thanh vừa quay lại thì chợt thấy phía sau lưng của Hứa Doanh Doanh có một thanh kiếm âm thầm phóng tới hấn hoảng hồn nhún chân lao vút lên tung thanh trường kiếm đánh bật thanh kiếm của đối phương, Hứa Doanh Doanh kịp thời quay lại, thanh kiếm trong tay nàng nhoáng lên, một tên vệ sĩ của Ngũ Phượng Môn ngã xuống.

Nàng thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc, Hứa Doanh Doanh lướt tới sát bên Giang Bộ Thanh, nàng vô cùng cảm kích, giá như đừng phải ở giữa chốn đông người thì chắc nàng đã ngã mình vào lòng chàng để cho nhiệt tình hòa hợp với người yêu tha thiết của mình.

Càng ở sát bên nhau, đông khí càng tăng thập bội, Hứa Doanh Doanh và Giang Bộ Thanh đầu lưng vào nhau, hai thanh trường kiếm loáng lên như giữa chỗ không người.

Đám vệ sĩ Ngũ Phượng Môn thì nhau ngã xuống như rạ.

Lúc bấy giờ Hứa Trinh Tường, Quản Thiên Phát cũng ào ào lướt tới, bốn người chung nhau một chỗ, ba thanh trường kiếm cùng một Tử Kim Dao bay tới đâu là máu xối đỏ cả vùng.

Thế nhưng đám vệ sĩ của Ngũ Phượng Môn tên nào cũng được huấn luyện kỹ càng, thanh kiếm trong tay họ vô cùng. Bây giờ thế trận tuy đã tan rồi, nhưng đám còn lại liều chết bao vây, bọn Giang Bộ Thanh vẫn còn kẹt giữa.

Hứa Kính Bá vẫn nắm chặt trong tay chiếc ống đồng, nhưng bây giờ trong thế đánh cài răng lược, ống đồng phát khó lòng sử dụng, ông đành phải dùng thanh đoản kiếm, nhưng không thể tung ra mà chỉ nắm trong tay.

Ông ta càng đánh càng động sát cơ, nhưng vẫn cứ kẹt mãi trong vòng vây không tài nào thoát được.

Bên ngoài đám vệ sĩ của Ngũ Phượng Môn cứ liều chết vào, Hứa Kính Bá nổi nóng, ông ta đánh bật ra luôn một kiếm và tay trái hất lên, chiếc vòng còn lại bắn ra một tia nước đen ngòm, đó là nước còn lại cuối cùng trong chiếc vòng kim khí.

Nhiều tiếng rú lên khủng khiếp, ba bốn tên vệ sĩ Ngũ Phượng Môn lại ngã rạp

xuống, số còn lại hoảng hốt thối lui.

Hứa Kính Bá thét lên một tiếng, ném nửa chiếc vòng còn lại làm cho hai tên nữa ngã theo, thanh kiếm bây giờ mới có thể dùng được, ông ta vung mạnh cánh tay, thanh kiếm bay ra cuốn một vòng như con rồng.

Nhiều tia máu lại bắn ra, chiếc ống đồng trong tay của Hứa Kính Bá lại được dịp phun ra ba lượt.

Những tiếng nổ và ánh lửa lóe lên, mùi khói, mùi thịt nực ra khét lẹt.

Nhiều tiếng rú thét thanh liên tiếp, vòng vây phía trước trống rỗng ra.

Nhiều tên giặc không còn liều được nữa, chúng nhún chân nhảy vọt ra xa, nhưng bây giờ thì Hứa Kính Bá không đợi được nữa, ông ta tràn mình lướt tới. Nhưng khi còn cách đám đó một khoảng xa thì ông ta chợt giật mình.

Những tên vệ sĩ không thấy cử động gì, thế nhưng chúng lại từ từ ngã xuống, ngã xuống mà không có một tiếng động nào chứng tỏ chúng bị tấn công.

Trong khi Hứa Kính Bá còn đang ngơ ngác thì mười mấy tên vây quanh Giang Bộ Thanh cũng như những tên vừa rồi, chưa ai đụng tới thế mà chúng lại thi nhau ngã gục.

Chỉ trong khoảnh khắc, số còn lại bao nhiêu cũng đều ngã xuống trước cặp mắt ngơ ngác của bọn Giang Bộ Thanh.

Không một ai biết được nguyên nhân.

Họ chưa biết sự việc xảy ra như thế nào thì từ phía ven rừng chợt nghe có tiếng cười ha hả và một đoàn người chậm chậm bước ra.

Dẫn đầu là Độc Tẩu Chu Tiềm, theo sau là Lý Duy Năng, Yên Sơn song kiệt và Tứ Hổ Tướng Lý Gia.

Bên sau họ là đoàn vệ sĩ của Lưu Hương Cốc.

Hứa Kính Bá dòm lại, trừ bọn Giang Bộ Thanh, Quản Thiên Phát và ba cha con của ông ra, còn tám vệ sĩ Lưu Hương Cốc mang theo đều đã chết cả trong khi hỗn chiến.

Hứa Kính Bá thở dài, ông cảm thấy chưa vào Phượng Nghi Môn mà đã làm hao tổn quá nhiều.

Ông ta vội vòng tay:

– Chu huynh đến kịp giúp cho một tay, nếu không, bọn này chắc còn phải còn nhiều khốn đốn.

Chu Tiềm cười:

– Hứa đại Trang Chủ đã phá Bát Môn Trận không phải là đại công đầu à?

Hai người đang nói chuyện, thình lình những tên vệ sĩ Ngũ phượng Môn bị Chu Tiềm dùng chất độc hạ vừa rồi vọt lớp ngổp đứng lên.

Chu Tiềm cau mặt:

– Có phải Hắc Trượng Ông tới đó chẳng?

Một giọng nói từ phía bên rừng phát lên lồng lộng:

– Chu huynh đã làm chúng ngã xuống, chẳng lẽ tại hạ chẳng thể làm cho chúng đứng lên được hay sao?

Sau câu nói, một lão già áo đen từ trong rừng chậm chậm bước ra, đúng là Huyền Võ Đoàn Chủ Hắc Trượng Ông.

Bây giờ thì người ta phải gọi lão bằng một cái tên khác, vì cây hắc trượng của lão đã bị Đồng Nhược Băng hủy diệt, lão không còn cây trượng để chống lợp cộp như xưa nữa. Chu Tiềm cười nhạt:

– Khá lắm, hắc lão huynh kể cũng cao minh đấy nhé.

Hắc Trượng Ông cười:

– Không dám, không dám.

Ông ta liếc về phía những tên vệ sĩ vừa cứu khỏi và vẫy tay:

– Hãy lui lại, Tứ cung chủ đã rút rồi.

Bọn vệ sĩ bại trận ử rử bái mạng rút đi.

Lúc bấy giờ vào khoảng canh hai, các đạo binh của Lưu Hương Cốc lần lượt đến nơi ước hẹn.

Nhìn thấy tàn dư của chiến trường, nhìn thấy thân người nhuộm máu, Lưu Hương Cốc Chủ biết ngay kế hoạch du kích của mình hữu hiệu tại chỗ này, chứ còn đến Tổng Đoàn chắc chắn phải công khai giao chiến.

Ông ta quay lại hỏi Hứa Kính Bá:

– Hứa huynh đã đến sớm thế a?

Hứa Kính Bá thở ra:

– Đến đây gặp ngay kẻ địch, tuy đã phá được thế trận của chúng nhưng huynh đệ không có khả năng nên đã làm hao tổn anh em ở Lưu Hương Cốc.

Lưu Hương Cốc Chủ nói:

– Cứ như thế này thì bọn chúng đã có chuẩn bị sẵn rồi, nếu biết thế thì chúng ta không cần phải phân tán làm chi.

Đang khi nói chuyện, chợt thấy từ trong Phượng Nghi Môn đến đước sáng choang, từ trong đó xông ra trước nhất là tám tên đại hán.

Cả tám tên đều mặc đến sảnh.

o O o